

Sondag, 22 Februarie 2026 - Nagmaal

Skriflesing: Deuteronomium 8:1 tot 10

Tema: Nie van brood alleen nie, maar van die Woord van die Here.

Skriflesing

Deuteronomium 8:1 tot 10

Moenie die Here vergeet nie

¹“Jy moet elke gebod wat ek jou vandag gee, gehoorsaam en daarvolgens lewe. Dan sal jy bly lewe, baie word, die land ingaan en dit in besit neem soos die Here met ’n eed aan jou voorvaders beloof het.

²“Jy moet onthou hoe die Here jou God jou nou veertig jaar lank in die woestyn gelei het. Hy het dit gedoen om jou nederig te laat word en om jou op die proef te stel sodat Hy kan weet wat jy dink en of jy sy gebooie sal gehoorsaam of nie. ³Hy het jou laat swaarkry, laat honger ly en toe met manna gevoed, iets waarmee nóg jy nóg jou voorvaders bekend was. Hy het dit gedoen om jou te leer dat ’n mens nie net van brood leef nie, maar dat hy leef van elke woord wat uit die mond van God kom. ⁴Jou klere het in die veertig jaar nie verslyt nie, en jou voete het nie geswel nie. ⁵Jy moet diep in jou hart weet: soos ’n man dissipline by sy seun kweek, so het die Here jou God vir jou dissipline geleer.

⁶“Jy moet die gebooie van die Here jou God gehoorsaam en sy wil doen. Jy moet Hom dien, ⁷want Hy sal jou in ’n goeie land bring: ’n land met waterstrome, met fonteine en riviere wat in valleie en berge ontspring, ⁸’n land met koring en gars, wingerde, vyebome en granate, ’n land met volop olyfolie en heuning, ⁹’n land sonder armoede, waarin jy genoeg sal eet en niks sal kortkom nie, ’n land waarin daar volop yster in die klippe is en waar jy kan koper delf in die berge.

¹⁰“Telkens wanneer jy genoeg geëet het, moet jy die Here jou God dank vir hierdie goeie land wat Hy aan jou gegee het.

Jesaja 40:8 – *‘Gras verdor en blomme verwelk, maar die woord van ons God bly vir ewig.’*

Preek

Geliefde broers en susters -

Stel jou vir 'n oomblik voor jy begin 'n nuwe fase in jou lewe. 'n Nuwe werk. 'n Nuwe dorp. 'n Nuwe verantwoordelikheid. Jy staan op die drumpel van iets wat belowend lyk. Maar net voor jy instap, kyk jy terug. Terug na die pad wat jou hierheen gebring het. Party dele was mooi. Ander dele was moeilik. Daar was seisoene van oorvloed, maar ook tye waar jy nie self kon voorsien nie.

Dit is presies die oomblik waarin Deuteronomium 8 afspeel. Israel staan op die grens van die beloofde land. Die Here bring hulle in 'n goeie land, oorvloedig in water, graan, vrugte, olie, selfs minerale soos yster en koper. Dit is 'n land waar hulle niks sou kortkom nie. Maar voordat hulle ingaan, herinner Moses hulle aan iets baie belangriks: daardie oorvloed kom nie outomaties nie. Dit is nie bloot 'n reg nie. Dit is 'n gawe wat saamhang met gehoorsaamheid.

Sleutelgedagte 1

Gehoorsaamheid is die pad na lewe.

Die eerste vers beklemtoon dit sterk: hulle moet elke gebod noukeurig onderhou, sodat hulle kan lewe, vermeerder en die land in besit neem. In God se wysheid is plig en geluk nie teenoor mekaar nie. Lewe, in die Bybelse sin, beteken meer as net asemhaal. Dit beteken voorspoed onder God se seën. Dit beteken om te floreer as 'n morele en godsdienstige volk.

Die woestyn was dus nie 'n toevallige ompad nie. Dit was deel van God se opvoeding. Veertig jaar lank het Hy hulle gelei, nie net om hulle geografies te beweeg nie, maar om hulle geestelik te vorm. Moses sê dat God hulle "getoets" het om te weet wat in hulle hart is. Natuurlik het God reeds geweet. Dit is 'n menslike manier van praat. Die punt is: hulle gehoorsaamheid of ongehoorsaamheid moes in die geskiedenis sigbaar word.

In die woestyn kon hulle nie op hulleself staatmaak nie. Hulle kon nie saai en oes soos in Egipte nie. Hulle kon nie hul eie voorsiening waarborg nie. Hulle moes kies: vertrou ons die Here, of murmur ons teen Hom?

En dit bring ons by die kernvers.

Sleutelgedagte 2

Ons leef uiteindelik van God se Woord, nie van brood alleen nie.

God het hulle laat honger ly en hulle toe met manna gevoed, manna wat hulle nie geken het nie. Toe die manna vir die eerste keer verskyn het, het hulle selfs gevra: "Wat is dit?" Dit was 'n voorsieningswyse wat hulle nooit tevore ervaar het nie. En toe dit in Josua se tyd ophou, het dit weer gewys: dit was nie 'n natuurlike verskynsel nie, maar 'n goddelike beskikking.

Hierin het God hulle verootmoedig. Hy het hulle selfgenoegsaamheid uitgedaag. Hy het hulle gewys dat hulle nie hul eie lewe kan onderhou nie. Die manna het geen ingeboude krag gehad om hulle aan die lewe te hou nie. Soos alle kos, het dit net deur God se beskikking en seën hulle onderhou.

Wanneer Moses sê dat die mens nie van brood alleen leef nie, bedoel hy nie dat brood onbelangrik is nie. Hy bedoel dat brood, los van God se Woord, nie lewe kan gee nie. “Brood alleen” is brood wat onafhanklik van God verkry of vertrou word. Maar die manna het gekom omdat God dit beveel het. Hulle het geleef omdat Hy gespreek het.

Dit is waarom Jesus, toe Hy self in die woestyn was, geweier het om klippe in brood te verander. Hy het geweet: as die Vader nie dit vir Hom beskik het nie, sou dit nie lewe bring nie. Hy het verkies om te vertrou op die Woord wat uit die mond van God uitgaan.

By die nagmaal hoor ons dieselfde waarheid. Ons neem brood in ons hand. Dit lyk eenvoudig. Gewoon. Maar ons weet: ons lewe kom nie uit materiële dinge op sigself nie. Ons lewe kom uit God se Woord, uit sy belofte, uit sy seën. Selfs die brood op ons tafel is uiteindelik 'n geskenk wat deur sy wil bestaan.

In die woestyn het Israel daaglik geleer: vandag leef ons omdat God gespreek het. Vandag eet ons omdat Hy beveel het.

En dalk is dit juis wat ons vandag weer moet leer. Ons vertrou maklik ons salaris, ons beleggings, ons vermoëns. Maar Deuteronomium 8 herinner ons: selfs die mees basiese dinge hou ons net aan die lewe omdat God dit beskik.

Die Here het hulle selfs in hulle klere en gesondheid gedra. Moses sê dat hulle klere nie verslyt het nie en hulle voete nie geswel het nie. Dit dui op 'n besondere, selfs wonderbaarlike bewaring. Te midde van 'n nomadiese lewe in 'n harde woestynomgewing het God hulle bewaar.

Sleutelgedagte 3

God se tug is vaderlike liefde wat lei tot oorvloed.

Moses gebruik 'n diep persoonlike beeld: soos 'n man sy seun tugtig, so tugtig die Here jou. Tug klink negatief in ons ore. Maar in die Bybelse sin is dit opvoeding. Dit is vorming wat aanvanklik moeilik kan wees, maar uiteindelik seën bring.

God het hulle laat honger ly, nie om hulle te vernietig nie, maar om hulle te wys dat Hy voorsien. Tug sluit dikwels aanvanklike swaarkry in, gevolg deur seën. Dit is hoe karakter gebou word. Dit is hoe geloof verdiep.

Die logiese reaksie op so 'n Vader is om sy geboorte te onderhou en Hom te vrees. "Vrees" hier beteken nie paniek nie, maar 'n diep eerbied. 'n Bewustheid dat ons met 'n heilige en magtige God te doen het, en dat ongehoorsaamheid nie ligtelik opgeneem moet word nie.

Dan draai Moses se blik na die land self. Dit is 'n land van spruite en fonteine, van valleie en heuwels. 'n Land van koring en gars, wingerde, vyeboom en granate. Olyfolie en heuning. Selfs yster in die klippe en koper in die berge. Dit is 'n ryk beskrywing, meer uitgebreid as die bekende "land van melk en heuning". Die land sou hulle niks laat kortkom nie.

Maar hier lê die gevaar. Wanneer daar oorvloed is, is daar ook die risiko van vergetelheid.

Daarom die oproep: wanneer jy eet en versadig word, moet jy die Here jou God loof.

By die nagmaal sit ons tussen woestyn en beloofde land. Ons onthou die woestyn, waar ons afhanklik was en nog is. Ons kyk vooruit na die volle oorvloed van God se koninkryk. En ons eet nou reeds 'n teken van sy voorsiening.

Die tafel herinner ons dat lewe nie outomaties kom nie. Dit is nie die byproduk van menslike slimheid nie. Dit is die vrug van gehoorsaamheid en vertroue in die Here. Die brood in ons hand sê: jy leef omdat God gespreek het. Jy word onderhou omdat Hy beskik.

Miskien beleef jy tans 'n woestyntyd. 'n Seisoen waar jy nie self kan voorsien soos jy sou wou nie.

Hoor dan weer Moses se woorde: die Here het jou gelei al die pad. Die beproewings was nie nutteloos nie. Dit het getoon wat in jou hart is. Dit het jou geleer om op Hom te vertrou.

En miskien is jy in 'n land van oorvloed. Dinge gaan goed. Dan is die oproep: moenie vergeet nie. Moenie dink dat brood alleen jou aan die lewe hou nie. Loof die Here jou God.

Wanneer ons nou na die tafel kom, kom ons as mense wat weet: ons is afhanklik. Ons is gevorm.

Ons word getug as kinders wat geliefd is. En ons word belowe 'n land van oorvloed.

Mag hierdie nagmaal vir ons weer leer om te leef van elke woord wat uit die mond van die Here uitgaan. Mag dit ons gehoorsaamheid verdiep, ons eerbied versterk en ons dankbaarheid laat groei.

Want in al God se wysheid is plig en geluk verbind. En die pad van gehoorsaamheid is die pad van lewe.

Amen